

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 21 czerwca 2013 r.

DOLiS/DEC-674/13/39142,39150

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 267) art. 12 pkt 2, art. 22, art. 24 ust. 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani M. K. zam. [...], dotyczącej przetwarzania jej danych osobowych przez L. I. Sp. z o.o. S. H.S.K.A. (dawniej S. H. Sp. z o.o.) z siedzibą [...],

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani M. K. zam. [...], zwanej dalej również Skarżącą, reprezentowanej przez radcę prawnego Pana A. K. z Kancelarii Radców Prawnych L. z siedzibą w [...], dotycząca przetwarzania jej danych osobowych przez S. H. Sp. z o.o. z siedzibą [...] (obecnie L. I. Sp. z o.o. S. H. S.K.A.) zwaną dalej również Spółką. W jej treści pełnomocnik Skarżącej wskazał cyt: „w okresie od marca 2010 r. do maja 2010 r. skarżąca była gościem hotelu »I. W.« znajdującego się w W. przy ul. [...]. (...) W czasie pobytu skarżącej na terenie w/w hotelu jej dane osobowe oraz wizerunek, jak również wizerunek osób jej towarzyszących, zostały utrwalone przez hotelowe systemy informatyczne, w tym monitoring wizyjny. Następnie w nieustalonych dotychczas okolicznościach z zapisów monitoringu wizyjnego został wyodrębniony

szereg zdjęć przedstawiających skarżącą oraz osoby jej towarzyszące, a zdjęcia te znalazły się w rękach nieupoważnionych osób trzecich, nie będących pracownikami hotelu »I. W.«. W szczególności w posiadanie przedmiotowych zdjęć wszedł mąż skarżącej, M. K. K., który przedłożył je w trakcie postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd Okręgowy w [...] [...] Wydział Cywilny pod sygn. art. [...]”.

Ponadto zarzucił on ww. Spółce naruszenia przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) zwanej dalej również ustawą, polegające na cyt: „niezgłoszeniu do rejestracji zbioru danych znajdujących się hotelowej księdze meldunkowej (...) co wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 53 Ustawy; niepoinformowaniu Skarżącej przez S. H. o jej prawach oraz nieprzekazaniu jej informacji umożliwiających korzystanie z praw przyznanych jej w Ustawie, co wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 54 Ustawy; niezastosowanie przez S. H. środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanych danych osobowych odpowiednią do zagrożeń oraz kategorii danych objętych ochroną oraz nieprowadzeniu przez S. H. dokumentacji opisującej sposób przetwarzania danych osobowych (...) nieprowadzeniu przez S. H. ewidencji osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych, co narusza art. 38 Ustawy; naruszenie (...) obowiązku zabezpieczenia tych danych przed ich zabraniem przez osobę nieuprawnioną, co wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 52 Ustawy; udostępnieniu lub umożliwieniu dostępu do danych osobowych skarżącej, w tym ujawnienia jej wizerunku utrwalonego na zapisie monitoringu wizyjnego hotelu „I. W.”, w bliżej nieokreślonym czasie jednak nie wcześniej niż w marcu 2010 r., (...) co wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 51 ust. 1 Ustawy”.

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

- 1) S. H. Sp. z o.o. (nr KRS [...]) uległa przekształceniu w L. I. Sp. z o.o. S. H. S.K.A. wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS [...] w dniu [...] grudnia 2012 r. S. H. Sp. z o.o. została natomiast wykreślona z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z dniem [...] stycznia 2013 r. W konsekwencji, L. I. Sp. z o.o. S. H. S.K.A. jest następcą prawnym S. H. Sp. z o.o. Stosownie bowiem do brzmienia art. 551 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U Nr 94, poz. 1037 z późn. zm.), spółka jawna, spółka partnerska, spółka komandytowa, spółka komandytowo-akcyjna, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, spółka akcyjna (spółka przekształcana) może być przekształcona w inną spółkę handlową (spółkę przekształconą). Zgodnie z art. 552 Kodeksu spółek handlowych, spółka przekształcana staje się spółką przekształconą z chwilą wpisu spółki przekształconej do rejestru (dzień przekształcenia). Jednocześnie sąd rejestrowy z urzędu wykreśla spółkę przekształcaną. W myśl art. 553 Kodeksu spółek handlowych, spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej (§ 1). Spółka przekształcona pozostaje podmiotem w szczególności zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały

przyznane spółce przed jej przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji albo ulgi stanowi inaczej (§ 2). Wspólnicy spółki przekształcanej uczestniczący w przekształceniu stają się z dniem przekształcenia współnikami spółki przekształconej (§ 3)

- 2) Spółka jest właścicielem hotelu „I. W.” z siedzibą przy ul. [...].
- 3) W okresie od marca 2010 r. do maja 2010 r. Skarżąca była gościem ww. hotelu.
- 4) Przed Sądem Okręgowym w [...] toczyło się postępowanie o sygn. akt [...], w toku którego mąż Skarżącej, M. K. K., przedłożył zdjęcia przedstawiające wizerunek Skarżącej oraz osób jej towarzyszących, pochodzące z monitoringu wizyjnego hotelu „I. W.”.
- 5) W wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych Spółka wskazała cyt: „specyfikacja działania Spółki jako zakładu hotelowego sprawia, że organy ścigania stosunkowo często zwracają się z prośbą o przekazanie różnego rodzaju informacji, w tym danych osobowych. Informacje te pozyskane są przez ww. organy w ramach postępowań prowadzonych na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa. (...) Spółka do tej pory przekazywała żądane przez organy ścigania informacje na podstawie ustnych wniosków o ich przekazanie. Taka forma przekazywania danych była podyktowana praktycznym podejściem do wielokrotnych i powtarzających się próśb odpowiednich organów o przekazanie informacji (...) Odpowiadając bezpośrednio na postawione pytanie stwierdzić należy, że Spółka nie przekazywała danych osobowych Skarżącej innym podmiotom niż upoważnione do tego na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Równocześnie, Spółka nie jest w stanie wskazać szczegółów dot. zakresu i podmiotów, którym dane były przekazywane, bowiem informacje te przechowywane są nie dłużej niż przez rok od chwili ich przekazania (w ciągu ostatniego roku, dane osobowe Skarżącej nie były przekazywane innym podmiotom) a samo przekazanie danych nie było odnotowywane w systemie, ponieważ organy ścigania, jako prowadzące postępowanie, nie są odbiorcą w rozumieniu art. 7 pkt 6 ustawy. (...) Wszelkie zarzuty Skarżącej ogniskują się wokół rzekomego udostępnienia przez Spółkę dotyczących jej danych osobowych osobie nieupoważnionej, tymczasem Spółka nie posiada informacji, by takie zdarzenie miało miejsce, a Skarżąca nie przedstawiła dowodu, który chociaż uprawdopodobniły taką tezę. Dane osobowe Gości hotelu przekazywane są, jak to było wyżej wskazane, wyłącznie podmiotom upoważnionym do tego na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Spółka nie udostępnia, w rozumieniu Ustawy, danych osobowych Gości hotelu podmiotom trzecim”. Jednocześnie Spółka dodała cyt: „z uwagi na zaistniałą sytuację, Spółka podjęła decyzję o zmianie trybu przekazywania danych na rzecz organów ścigania poprzez wprowadzenie pisemnego wniosku. W związku z powyższym, w razie konieczności przekazania danych osobowych pracownicy i współpracownicy Spółki zobowiązani są postępować zgodnie z procedurą udostępniania danych osobowych, która stanowi załącznik nr 10 do Polityki Bezpieczeństwa”.
- 6) Ponadto Spółka wyjaśniła cyt: „zgodnie z art. 24 ust. 2 Ustawy, administrator danych nie dopełnia obowiązku informacyjnego w sytuacji, gdy osoba której dane dotyczą posiada

informacje, o których mowa w art. 24 ust. 1 Ustawy. Spółka uznała, iż tak było w przypadku zebrania danych osobowych Skarżącej. Przesłane przez Skarżącą pytania do GIODO dowiodły jednak, że Skarżąca takiej pełnej wiedzy na temat okoliczności wskazanych w art. 24 ust. Ustawy nie posiadała. Spółka podjęła zatem decyzję o dopełnieniu obowiązku informacyjnego względem Skarżącej. Spółka nadała w dniu 2012-09-[...] list polecony za potwierdzeniem odbioru na adres Skarżącej zawierający treść klauzuli informacyjnej”. (kopia przedmiotowego pisma w aktach sprawy) „Równocześnie, chcąc wyeliminować jakiegokolwiek wątpliwości związane z ewentualnym zarzutem nieprzestrzegania przez Spółkę praw należnych jej Klientom, Spółka podjęła dodatkowe działania mające na celu zmianę treści używanych przez nią formularzy rejestracyjnych, tak aby spełniały one wszystkie, nawet najbardziej wymagające standardy”.

- 7) Jednocześnie Spółka zapewniła cyt: „stosowane przez Spółkę środki ochrony danych osobowych spełniają wymogi Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych (...). Wykaz stosowanych przez Spółkę środków ochrony danych osobowych zawierają załączone do niniejszego dokumentu kopie Polityki Bezpieczeństwa oraz Instrukcji Zarządzania Systemami informatycznymi Służącymi do Przetwarzania Danych Osobowych S. H. Sp. z o.o. (...) Spółka pragnie również poinformować Generalnego Inspektora, iż wbrew twierdzeniom Skarżącej, Spółka prowadzi ewidencję osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych, która spełnia wymogi określone w art. 39 ust. 2 Ustawy. Wzór stosowanej przez Spółkę ewidencji osób upoważnionych stanowi załącznik nr 3 do Polityki Bezpieczeństwa”.
- 8) Jednocześnie do korespondencji zawierającej ww. wyjaśnienia w sprawie Spółka załączyła kopie pism ww. pomiotu jakie w dniach [...] września 2012 r. oraz [...] września 2012 r. skierował on do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, Departamentu Rejestracji Zbiorów Danych Osobowych, w których zgłosił do zarejestrowania prowadzone przez siebie zbiory danych osobowych.

W związku z powyższym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Na wstępie przedmiotowych rozważań wskazać należy, że przedmiotem zainicjowanych indywidualną skargą postępowań administracyjnych prowadzonych przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych mogą być jedynie te działania administratora danych osobowych, w związku z którymi osoba skarżąca może dochodzić roszczeń dla siebie. Mając zatem na uwadze, że w skardze inicjującej przedmiotowe postępowanie pełnomocnik Skarżącej sformułował wobec Spółki m. in. zarzut przetwarzania danych osobowych poza zbiorem danych, podlegającym zgłoszeniu do rejestracji Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, przywołać należy uzasadnienie

wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2010 r. (sygn. akt: II SA/Wa 953/09), w którym stwierdził on cyt: „(...) postępowanie rejestracyjne, stosownie do rozdziału 6 uodo [ustawy o ochronie danych osobowych] toczy się pomiędzy administratorem a GIODO [Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych]. Osoba, której dane są przetwarzane w zbiorze danych niezgłoszonym do rejestracji, może poszukiwać ochrony w innym trybie, jeśli jej dane osobowe są przetwarzane niezgodnie z prawem np. bez podstawy prawnej. Nie ma ona jednak żadnych uprawnień (poza powiadomieniem organu rejestrowego lub organów ścigania karnego) w zakresie postępowania rejestrowego (...)”. Podobnie przedmiotem żądania strony inicjującej postępowanie skargowe nie może być żądanie podjęcia przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych działań w zakresie dotyczącym kwestii prowadzenia bądź nie prowadzenia przez administratora danych dokumentacji przetwarzania danych, do której prowadzenia zobowiązany jest on na mocy Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych (Dz. U. 2004, Nr 100, poz. 1024), czy kwestii wywiązywania się przez niego z obowiązków nałożonych na niego w rozdziale 5 ustawy o ochronie danych osobowych np. prowadzenia ewidencji osób upoważnionych do przetwarzania zgromadzonych przez niego danych osobowych.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik Skarżącej obok zarzutów niewypełnienia wobec niej przez Spółkę obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy oraz udostępnienia lub umożliwienia dostępu do jej danych osobowych, w tym ujawnienia jej wizerunku utrwalonego na zapisie monitoringu wizyjnego hotelu „I. W.” osobom nieupoważnionym, które niewątpliwie odnoszą się do przetwarzania danych osobowych Skarżącej, podniósł także zarzuty dotyczące niedopełnienia przez Spółkę nałożonych na nią ustawą o ochronie danych osobowych obowiązków rejestracji zbiorów, prowadzenia dokumentacji przetwarzania danych osobowych, prowadzenia ewidencji osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych. Wobec wyrażonego powyżej stanowiska w przedmiotowym postępowaniu organ zajął się zatem jedynie zarzutami odnoszącymi się do przetwarzania przez Spółkę danych osobowych Skarżącej oraz realizacji wobec niej przez ten podmiot obowiązku informacyjnego.

Przechodząc do zarzutu udostępnienia przez Spółkę danych osobowych Skarżącej, w zakresie jej wizerunku utrwalonego przez monitoring wizyjny hotelu „I.W.”, na rzecz osób nieupoważnionych, wskazać należy, że w niniejszej sprawie brak jest dowodów przemawiających za jego prawdziwością. Skarżąca oparła ten zarzut jedynie na swoich podejrzeniach, nie przedstawiając żadnych dowodów na jego potwierdzenie. Dowodów tych nie dostarczyło również przeprowadzone w sprawie przez organ postępowanie wyjaśniające. Dokonany przez pełnomocnika Skarżącej w skardze wywód odnoszący się do wykazania, iż załączone przez niego do skargi kopie zdjęć faktycznie pochodzą z monitoringu wizyjnego hotelu „I.W.” takiego dowodu nie stanowi, albowiem jak wskazano powyżej dowodzi on jedynie okoliczności, zresztą niezakwestionowanej przez Spółkę, iż udostępniła ona zapis wizyjny wizerunku Skarżącej, jednakże nie dowodzi podniesionej przez niego okoliczności, iż Spółka dokonała

tego udostępnienia na rzecz podmiotu nieupoważnionego, w tym męża Skarżącej. W toku przedmiotowego postępowania administracyjnego Spółka oświadczyła cyt: „Spółka nie przekazywała danych osobowych Skarżącej innym podmiotom niż uprawnione do tego na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa” przez co przyznała, iż faktycznie udostępnienie jej danych osobowych miało miejsce. Jednakże z uwagi na okoliczność, iż Spółka nie jest w stanie wskazać kiedy oraz komu dokonała owego udostępnienia, a zarzuty Skarżącej nie zostały poparte żadnymi dowodami, nie można dokonać oceny tego stanu faktycznego pod względem jego legalności. Organ nie dysponuje bowiem dowodami przemawiającymi za prawdziwością twierdzenia pełnomocnika Skarżącej.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przeprowadzonym przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie potwierdziła w sposób jednoznaczny i bezsporny, aby doszło do kwestionowanego przez Skarżącą udostępnienia przez Spółkę jej danych osobowych na rzecz podmiotów nieupoważnionych. W takiej sytuacji należy podkreślić, że organ administracji publicznej może uznać stan faktyczny rozpatrywanej sprawy za ustalony jedynie na podstawie nie budzących wątpliwości dowodów i nie może poprzestać w tym zakresie na uprawdopodobnieniu – chyba, że przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 267) Kodeksu postępowania administracyjnego stanowią inaczej (np. art. 24 § 3 Kpa). Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 lipca 1999 r. (III SA 5417/98) „organ prowadzący postępowanie musi dążyć do ustalenia prawdy materialnej i według swej wiedzy, doświadczenia oraz wewnętrznego przekonania ocenić wartość dowodową poszczególnych środków dowodowych, wpływ udowodnienia jednej okoliczności na inne okoliczności”.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pełnomocnika Skarżącej niezrealizowania przez Spółkę wobec Skarżącej obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy wskazać należy, iż stosownie do treści tego przepisu w przypadku zbierania danych osobowych od osoby, której dane dotyczą, administrator jest obowiązany poinformować osobę o: 1) adresie swojej siedziby i pełnej nazwie, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna – o miejscu swojego zamieszkania oraz imieniu i nazwisku, 2) celu zbierania danych, a w szczególności o znanych mu w czasie udzielania informacji lub przewidywanych odbiorcach lub kategoriach odbiorców danych, 3) prawie dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawiania, 4) dobrowolności albo obowiązku podania danych, a jeżeli taki obowiązek istnieje, o jego podstawie prawnej.

Z powyższego wynika, że administrator danych osobowych gromadzący je, obowiązany jest udzielić osobie, której dane osobowe pozyskuje, informacji o których mowa w art. 24 ust. 1 ustawy, w momencie ich pozyskiwania. W przedmiotowej sprawie Spółka pozyskała dane osobowe Skarżącej w marcu 2010 r., kiedy to, jak wynika ze skargi, stała się ona gościem hotelu „I. W.” i wówczas powinna ona dopełnić wobec niej tego obowiązku. Tymczasem w wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi Danych Osobowych Spółka wskazała, iż obowiązku tego wówczas nie dopełniła. Mimo powyższego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie ma podstaw do sformułowania wobec Spółki nakazu dopełnienia wobec Skarżącej tego obowiązku. Jak wykazał bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Spółka skierowała do Skarżącej w dniu [...] września 2012 r.

korrespondencję, w której zawarła informacje, o których mowa w art. 24 ust. 1 ustawy. Brak jest zatem stanu naruszenia, który uzasadniałby sformułowanie wobec Spółki dopełnienia wobec Skarżącej obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy.

Niezależnie od powyższego, wskazać należy, że mimo, iż przeprowadzone przez organ postępowanie wyjaśniające nie dostarczyło jednoznacznych dowodów na potwierdzenie podejrzeń Skarżącej udostępnienia przez Spółkę jej danych osobowych na rzecz osób nieupoważnionych, w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie można wykluczyć, iż działanie takie faktycznie nie miało miejsca. Jak bowiem wykazało postępowanie wyjaśniające w ww. Spółce do czasu wszczęcia przedmiotowego postępowania nie przestrzegano elementarnych zasad przetwarzania danych osobowych. Do momentu wszczęcia niniejszego postępowania w podmiocie tym najprawdopodobniej nie była wdrożona dokumentacja przetwarzania danych osobowych, przetwarzane przez niego zbiory danych osobowych nie były zgłoszone do rejestracji Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, a co najistotniejsze dla tego zarzutu Skarżącej, podmiot ten nie miał kontroli nad procesem przetwarzania zgromadzonych przez siebie danych osobowych, a zatem uchybiał nadrzędnemu obowiązkowi administratora danych osobowych, którym zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych jest dołożenie szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą. Ta generalna zasada znajduje swoje rozwinięcie w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych określających m.in. wymogi, jakie powinien spełniać administrator danych w celu zapewnienia bezpieczeństwa danych w procesie ich przetwarzania. Jednym z podstawowych obowiązków spoczywających na administratorze jest, wynikający z art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, obowiązek zastosowania środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanych danych osobowych, a w szczególności zabezpieczenia danych przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym. Dodatkowo, obowiązkiem administratora danych osobowych stosownie do brzmienia art. 38 ustawy jest zapewnienie kontroli na tym, jakie dane osobowe, kiedy i przez kogo zostały do zbioru wprowadzone oraz komu są przekazywane.

Wskazać należy, iż wszelkie czynności związane z przetwarzaniem danych osobowych winny być wykonywane z uwzględnieniem wszelkich środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ich zabezpieczenie przed udostępnieniem osobom nieupoważnionym. Z powyższego wynika zatem, że ich odpowiedniego zastosowania wymaga nie tylko proces przetwarzania danych osobowych w systemach informatycznych czy w zbiorach tradycyjnych, ale także każda inna wykonywana na nich operacja zatem i proces przechowywania dokumentów zawierających dane osobowe. Istotnym jest bowiem, wdrożenie takiego rodzaju systemu zabezpieczania danych i kontroli tego procesu, który do minimum ograniczy możliwość wystąpienia nieprawidłowości w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz przeszkolenie i wyczerlenie na tę kwestię wykonujących te czynności pracowników.

Jednocześnie podkreślić należy, iż administrator musi mieć pełną kontrolę nad procesem przetwarzania danych, tak aby zapobiec powstawaniu zdarzeń narażających dane na udostępnienie osobom nieupoważnionym. Musi też mieć pełną wiedzę na temat całości procesu przetwarzania oraz

weryfikować zachowanie pracowników pod kątem przestrzegania przez nich zasad ochrony danych osobowych, odpowiada bowiem także za ich działanie, co potwierdza nie tylko doktryna, ale i utrwalone orzecznictwo administracyjne (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 kwietnia 2003 r., sygn. II SA 2935/02).

Jak wykazało postępowanie wyjaśniające Spółka nie była w stanie wskazać czy, kiedy i komu udostępniła dane osobowe Skarżącej, oświadczając przy tym, iż dotychczas przekazywała żądane przez np. organy ścigania informacje na podstawie ustnych wniosków o ich przekazanie, informacje o takim przekazaniu przechowywała jedynie przez okres roku od chwili ich przekazania, a okoliczności przekazania takich danych organom ścigania w ogóle nie odnotowywała.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu pozwala na stwierdzenie, iż dopiero w jego toku stan ten uległ zmianie. Udzielając wyjaśnień w sprawie, na dowód przestrzegania zasad przetwarzania danych osobowych, Spółka przesłała do jej akt kopie dokumentacji przetwarzania danych osobowych S. H. Sp. z o.o. tj. politykę bezpieczeństwa oraz instrukcję zarządzania systemami informatycznymi służącymi do przetwarzania danych osobowych w S. H. Sp. z o.o., kopie pism przewodnich skierowanych do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych Departamentu Rejestracji Zbiorów Danych Osobowych, z których wynika, iż zgłosiła ona przetwarzane przez siebie zbiory do rejestracji. Jednakże z uwagi na fakt, iż przed udzieleniem przedmiotowych wyjaśnień Spółka ta wnosiła o przedłużenie 7 dniowego terminu do dokonania tej czynności (ostatecznie dokonała jej po miesiącu od skierowania przez organ wezwania do jej dokonania), jak również z załączonych ww. pism wynika, iż zbiory danych osobowych Spółka zgłosiła do rejestracji dopiero we wrześniu 2012 r., tj. w czasie, gdy prowadzone było wobec niej niniejsze postępowanie, wysoce prawdopodobnym jest, iż dokumentacja ta wytworzona została na potrzeby przedmiotowego postępowania, a zatem nie funkcjonowała w Spółce w okresie, którego dotyczą zarzuty Skarżącej, a co za tym idzie, równie wysoce prawdopodobnym jest, iż w tym okresie mogło dość do nieprawidłowości w procesie przetwarzania przez Spółkę jej danych osobowych, poprzez ich udostępnienie na rzecz podmiotu nieupoważnionego.

Wobec powyższego oraz okoliczności, iż organy ścigania dysponują dalej idącymi możliwościami i środkami dowodowymi niż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych organ zdecydował się skierować w tej sprawie do organów ścigania zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, orzekł jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 267), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.